

=====

"

" v e r e n i g i n g "

" O R D E D E R V E R O R A A G Z A M E N "

" no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV" Den Haag "

" Vitsl. voor verslagen en abonn.: DOVENETELWEG 57^a 2555 TH Den Haag t. 684541 "

" Secretariaat: TALINGLAAN 21 2566 VN Den Haag t. 634101 "

=====

WAT KOSMONAUTEN NIET VERTELLEN.

U zult begrijpen dat het hier niet gaat om de persoonlijke aangelegenheden die kosmonauten plegen te verzwijgen, ofschoon zowel kosmonauten als astronauten hun ruimtereizen ongetwijfeld gebruikt hebben om er zelf wijzer van te worden en niet alleen in geestelijk opzicht.

Er zijn een aantal verschijnselen waargenomen zowel door Russische als door Amerikaanse ruimtevaarders waarover zeer weinig wordt verteld en waarvan opvallend is dat - ofschoon sommige feiten even in de openbaarheid zijn geweest - ze daaruit bijna onmiddellijk zijn verdwenen.

Bekend is, dat de eerste kosmonaut naar de aarde riep: "Ik heb God nog niet gezien!" Bekend zou kunnen zijn, dat hij kort daarop zei: "Ik zie iets vreemds. Het is sigaarvormig. Ik zie een flits het is er niet meer." In de annalen van de Russische ruimtevaart is dit geregistreerd als een door verlies aan zwaartekracht ontstaan gezichtsbedrog. Het was in feite eenvoudig de waarneming van een moederschip dat zich op dat ogenblik bevond tussen Aarde en Venus. De flits die de man zag, is het verschijnsel dat ontstaat, wanneer men een magnetische aandrijving gebruikt om met grote snelheid te verdwijnen. Er is verder niets aan de hand. Had hij een fotone-aandrijving gezien (aandrijving door electro-magnetische straling), dan zou hij ongetwijfeld meer hebben moeten vertellen; dan zou hij hebben moeten vertellen dat het was alsof er een lange tijd allerhande vlokjes goud rondreven in de ruimte. Dat hebben de Amerikanen waargenomen. Maar wat zij niet hebben verteld is, dat zij iets bolvormigs zagen, voordat dit verschijnsel zich voordeed. Althans, zij hebben dat wel gezegd, maar in dit geval werd aangenomen dat zij een aardsatelliet hadden waargenomen. Die waren er in die tijd nog niet zo veel.

Ik geef u deze twee voorbeelden om duidelijk te maken dat er dingen zijn in de ruimte, die niet tot de openbaarheid doordringen. Toch is het de moeite waard om daarop eens de aandacht te vestigen.

Als wij ons alleen aan de verschijnselen houden die zich bij deze kosmonauten en astronauten hebben voorgedaan, dan blijkt ook iets eigenaardigs:

Een aantal van hen bleek aan een zenuwziekte, later aan verval van zenuwkracht te lijden. Zij zijn weggepromoveerd naar allerlei kantoorbaantjes. Enkele van hen zijn sindsdien overleden. In een Amerikaans geval is dat gebeurd door een auto-ongeluk. De man had namelijk weer een aanval van zenuwzwaakte, terwijl hij zich in een betrekkelijk snel rijdende wagen bevond.

In een Russisch geval zakte de kosmonaut in kwestie ineen, nadat hij een bijeenkomst had bijgewoond van een jongerenvereniging de Consomols.

Hij zakte ineem, werd opgenomen in een hospitaal, daarna officieel gepromoveerd, maar is uit de openbaarheid verdwenen.

Een aantal ruimtevaarders heeft goede zaken gedaan en zich uit het beroep teruggetrokken. Dat is wel opvallend. Want dit zijn mensen, die - indien zij bij de NASA of bij het Russische ruimteproject waren gebleven - ongetwijfeld snel carrière zouden hebben gemaakt. Opvallend is verder, dat een aantal van hen (dit is alleen van de Amerikanen bekend) plotseling stiek zijn gaan denken en zich gingen bezighouden met wat men noemt ongebruikelijke godsdienstige richtingen. Soortgelijke interessen hebben wij ook in Rusland gezien waar een tweetal (een vrouwelijke en een mannelijke ruimtevaarder) zich nu zeer sterk bezighouden met paranormale verschijnselen en medewerken aan een groot instituut waar deze worden getest. Wat kunnen wij daaruit voor conclusies trekken?

Een man, die de ruimte in gaat, moet hard zijn. Een romanticus heeft daar geen plaats. Hij moet in staat zijn om voortdurend met de uiterste accuratesse te reageren; daarvan hangt zijn leven en het slagen van het project af. Hij moet vindingrijk zijn. Kortom, hij moet een soort menselijke computer zijn waarbij gevoelens eigenlijk overbodig zijn. De Russische training is er dan ook op gericht om bij een kosmonaut alle gevoelsreacties geheel te onderdrukken. Er is sprake van een conditionering, die ongeveer 2 jaren duurt, waardoor de mens wordt getraind om automatisch te functioneren en te reageren. Bij de Amerikanen is het iets minder opvallend, maar ook hier - en dat blijkt vooral in de latere projecten zeer sterk - heeft men een grote voorkeur voor mensen, die eigenlijk een soort levende automaten zijn. Mensen, voor wie alles in een laadje moet passen; alles goed, ordelijk en overzichtelijk moet zijn en waarbij alles van tevoren moet zijn gepland. Indien dergelijk mensen na één, in een bepaald geval na twee ruimte-reizen zich plotseling keren tot mystieke zaken, zich plotseling gaan bezighouden met emotionele kwesties, dan moet er iets gebeurd zijn. Maar wat? Dat zullen de kosmonauten nooit vertellen. Maar wij kunnen u wel een beeld geven van wat er met hen is gebeurd.

De aarde is de moederplaneet voor de mens. Hij heeft onbewust een zeer sterke binding met haar. Als men zich van haar verwijdert, dan heeft dat bepaalde psychische effecten.

De ruimte is ontzettend hard. Op aarde leef je in een grote schakering van grijzen. In de ruimte leef je tussen licht en donker. Alle onderscheid valt weg.

De aarde brengt voortdurend afleiding. In de ruimte - zelfs al heb je contact met de aarde - word je steeds sterker geconfronteerd met jezelf. Als je slaapt, dan droom je. Maar het lichaam bevindt zich in een situatie die wat anormaal is. Het gevolg is, dat voor zover ons bekend is bij tenminste 6 ruimtevaarders uittredingsverschijnselen voorkwamen, die ze op aarde nooit hadden gekend. Hun reactie daarop was er één van diep geschokt te zijn. In één geval is het zeker dat de ruimtevaarders (het ging hier om drie personen) op grond van een dergelijke beleving een verlenging van 4 uren extra rust hebben gekregen, ook als daardoor een programma moest worden verkort.

Dan zien wij verder dat de mens wordt geconfronteerd met de kleinheid van zijn wereld. Als je op aarde loopt, is alles immens en overweldigend. Maar uit de ruimte gezien ga je ineens beseffen hoe weinig die aarde eigenlijk betekent. Ook dit is een omschakeling. Ook hier moet je anders gaan denken. Herinner u het feit dat Russische kosmonauten, die over het algemeen zeer stoere, pragmatische materialisten waren, die zeker geen contact wisten met de kapitalistische wereld, zich opeens tegen degenen, die hen konden begrijpen, gingen gedragen als vrienden, zodat er zelfs in één geval tijdens een bezoek van kosmonauten aan de Ver. Staten door beide Staten kritiek werd uitgeoefend, omdat hier sprake

ke was van een contact dat dermate intens was dat alle anderen, ook de bewakers, zich uitgesloten voelden. Daarom zijn dergelijke bijeenkomsten daarna aanmerkelijk bekort en heeft men getracht intieme onderlinge contacten te verstoren.

De ruimtevaarder wordt een ander mens, omdat de ruimte je het leven, jezelf en je wereld anders doet zien.

De ruimtevaarder ondergaat lichamelijk bepaalde afwijkende omstandigheden waarop hij meestal reageert door het activeren van bepaalde geestelijke kwaliteiten en mogelijkheden, die hij tot op dat ogenblik niet heeft bezeten, althans niet bewust heeft bezeten. En daarmee is de eerste verklaring duidelijk: zij kunnen niet vertellen wat het is om in de ruimte te zijn, omdat het een ervaring is die de gehele mensheid vreemd is, omdat het een aantal ervaringen bevat die eenvoudig niet zijn over te brengen in termen, die nog aanvaardbaar zijn voor hun overheden en voor de mensheid als geheel. Het is een schok, die groter is dan die van de piloten, die de eerste bommen op Hiroshima hebben laten vallen en dat betekent wel wat. Deze mensen zullen nooit meer helemaal tot hun eigen nationaliteit behoren. Zij zijn wereldburgers geworden en nog iets meer: zij zijn onbewust ook gevoeliger geworden voor contacten uit de ruimte.

Nu komen wij aan een stukje dat voor u waarschijnlijk nog wat fantastischer is. Het is geen science fiction. Ik wil trachten mij te beperken tot nuchtere feiten, ook als ze niet algemeen bekend mogen heten op aarde.

Er zijn vele vormen van kosmonauten in het Al. Er zijn planeten, betrekkelijk dichtbij (de afstanden zijn tot ongeveer 50 lichtjaren), die ruimtevaart kennen. Vanuit deze planeten bestaan er mogelijkheden om ook uw deel van het heelal te bezoeken. Er zijn inderdaad ruimtevaarders.

Er zijn vreemde verschijnselen aan de hemel en niet allemaal kunnen wij ze wegpraten door te zeggen dat het een weerballon is of een vreemd vliegtuig of een wolkenformatie. Deze ruimtevaarders zullen zich niet in het bijzonder richten op een planeet als de aarde. Voor hen is het een planeet die wat achtergebleven is, want hun eigen technische bekwaamheid moet groter zijn omdat zij anders een ruimtevaart over vele lichtjaren tellende afstanden niet tot stand zouden kunnen brengen. Technisch gezien is de aarde dus niet interessant.

De aarde is tamelijk dicht bevolkt. Voor kolonisatie is ze dus ook niet geschikt. Zij heeft materialen, zeker, maar die zijn voor een groot gedeelte op andere planeten waar geen bewoners zijn eenvoudiger te winnen. Het belangrijkste product dat je in de ruimtevaart over grote afstanden kunt uitwisselen is uit de aard der zaak kennis. Kennis is het enige dat je over heel grote afstanden kunt vervoeren zonder dat je daarbij onmatig grote lasten moet meevoeren en dus ook enorm veel reactie-massa etc. ter beschikking zou moeten hebben. Uitwisseling van kennis houdt verder nog iets anders in:

Als u beschikt over een ruimtevaart zoals vele volkeren in de kosmos, die in staat zijn om de drie-dimensionale beperkingen (o.a. die tot lichtsnelheid) te omgaan, dan zijn ze ook in staat berichtenstations op te stellen die met hetzelfde principe werken.

Als je een planeet eenmaal hebt bezocht en daarmee een bepaald contact hebt gemaakt, installeer dan een dergelijke installatie en er is een voortdurende uitwisseling mogelijk van kennis en ook van andere gegevens, zoals bepaalde vormen van kunst. De aarde heeft wat dit betreft weinig te bieden, uitgezonderd misschien bepaalde muziek en enkele andere kunstwerken in de vorm van schilderkunst. Een groot gedeelte daarvan is - op dit moment althans - nog niet zo belangrijk dat je daarvoor alleen een contact met zo'n verdeelde en overbevolkte wereld zou willen opnemen.

De aarde beschikt over veel water. Water, dat voor kort van eerste kwaliteit was en zelfs nu - gezien de kosmische normen - nog van een behoorlijke kwaliteit mag heten te zijn. Water is een van de dingen, die je kunt gebruiken als reactiemassa voor het starten binnen een zonnestelsel. Het is duidelijk dat, als daaraan gebrek is, de aarde wel bezocht zal worden. Maar dan doet men dat toch wel bij voorkeur zo, dat het werkelijke tanken - als ik het zo mag noemen - plaatsvindt zonder dat men last heeft van de mensen. En als men al verkenningen maakt, dan doet men dat met in verhouding zeer kleine vaartuigen. Het tanken geschiedt via tenders. Een groot schip, dat geschikt is voor reizen over kosmische afstanden, zal dus worden geconstrueerd buiten de zwaartekracht en daarom slechts moeizaam kunnen landen op welke planeet dan ook.

Dat zou namelijk betekenen

- a. dat er een veel hechtere structuur nodig is,
 - b. dat men zou moeten beschikken over motoren van een ander vormvermogen,
 - c. dat men vooral met de velden, die men pleegt te wekken in deze ruimtevaartuigen om zich te beschermen tegen o.a. meteorieteninslag, kosmische stofstormen e.d. grote last zou krijgen, indien men ergens zou moeten landen waar een atmosfeer is, ongeacht welke.
- De verkenningen zullen dus plaatsvinden met kleine vaartuigen. Het merendeel van de verkenningen zal zelfs geheel automatisch gebeuren.

Ik vertel u dit alles om duidelijk te maken dat de aarde niet bijzonder attractief is, terwijl datgene wat van de aarde attractief is gemakkelijk genoeg zo kan worden opgevangen.

Misschien interesseert het u te weten dat een station, dat o.m. met filosofen is bemand (die heb je ook in de ruimte) met grote belangstelling vooral wild-west films heeft opgenomen, die door verschillende t.v.-stations werden uitgezonden. Men vond dit kenmerkend voor de mensheid. Ik ben het niet met hen eens; en dat is geloof ik een compliment voor de mensheid.

De wijze waarop een contact mogelijk zou zijn, is eveneens niet zo eenvoudig vast te stellen. De eenvoudigste methode zou zijn een contact tussen twee cibernetische breinen. Hierbij kan men uitgaan van definitie van getal, uitwisseling van mathematische figuren en formules, die nl. in de tweetallige taal die ook elders meestal wordt gebruikt voor computers (uitgezonderd bepaalde kristal-computers) men dezelfde taal gebruikt, zodat men b.v. een pythagorese stelling zou kunnen uitwisselen en zelfs bepaalde wetten (zoals die van Archimedes) zou kunnen toepassen om aan te tonen, dat er een mate van beschaving en kennis bestaat. Naarmate echter een grotere eenheid van kenniswaarden wordt geregistreerd, is het ook mogelijk om associatief oerklankwaarden daaraan toe te voegen. Oerklankwaarden kunnen dan weer worden gebruikt om tot woordvertaling te komen. En dan krijgt men een mogelijkheid tot wederkerig begrip. Maar dat vergt twee partners; en vooral partners, die althans grotendeels gelijkwaardig zijn. De aarde zal dat punt waarschijnlijk over niet al te lange tijd kunnen bereiken. De vraag is alleen maar of de mensheid daarvoor rijp is.

We kunnen nu hele verhalen gaan vertellen over de ruimtevaarders van andere planeten. Ik geloof niet, dat dat zinvol is. Ook daar vinden we alle typen die men hier op aarde terugvindt.

Er zijn zendelingen, die hun eigen filosofische of staatkundig systeem willen uitdragen naar anderen.

Er zijn de profeten, die analyses geven van het bestaande en proberen een extrapolatie te geven - en vaak een zeer juiste - van toekomstige ontwikkelingen.

Er zijn de technocratieën en technici, die zich vooral bezighouden

met de afwijkende technische structuren.

Er zijn de avonturiers, die alleen maar rijk willen worden. Kortom, alles wat je onder de mensen vindt, vind je onder de ruimtevaarders.

Hun technieken zijn anders. Bij die technieken moeten we rekening houden met het volgende: Dezelfde verschijnselen die kosmonauten vertonen met hun dromen, hun uittredingen en dergelijke, vertoont elk wezen dat wordt vervreemd van zijn moederplaneet. Het is een poging van een ego om zijn evenwicht te herstellen. Vaak is dan de situatie lichame-lijk onaanvaardbaar en moet worden overgeschakeld naar een geeste-lijke situatie waarin een aanvaardbaarheid ontstaat die compenserend kan inwerken op het lichaam. Zij hebben daardoor - althans gedeeltelijk - gaven ontwikkeld die op aarde nog paranormaal heten.

Er zijn natuurlijk rassen die zelf al telepathen zijn, maar het aantal daarvan is niet zo groot als u wel zou denken. Wel zijn allen, die zich langere tijd in de ruimte ophouden, gevoeliger geworden voor de uitstraling van anderen. Een zeer hoog percentage van hen kan zich ontwikkelen - vooral als het gaat om een verblijf van minstens 6 maanden in de ruimte - tot zeer goede telepathen, die op den duur in staat zijn om zeer grote afstanden te overbruggen. Dergelijke telepathen zullen soms proberen uitzendingen te doen naar een bepaalde wereld. Ze zullen gedachten uitstralen in de hoop dat die op aarde worden opgevangen en in juiste denkbeelden worden omgezet. Dat zij daarbij heel vaak de vergissing maken gelijke associaties te veronderstellen bij het ras waarheen ze uitzenden als bij henzelf, ach, dat betekent alleen maar dat hun boodschap wat vertekend en verwrongen overkomt. Het betekent niet, dat daardoor het contact voor hen minder waardevol wordt. Het betekent ook niet, dat ze daardoor niet in staat zouden zijn om bepaalde denkbeelden met nadruk aan die wereld door te geven.

Deze neiging tot beïnvloeden vinden wij natuurlijk vooral bij de zending. Het is interessant in dit geval iets te vertellen over de ervaring van de man, die in het eigenlijke ruimtevaartuig bleef bij de eerste landing op de maan. Deze had nl. voortdurend het gevoel dat hij zijn collega's kon zien. Hij heeft daarover zelfs enkele opmerkingen gemaakt. Toen hij de tweede maal zo'n opmerking maakte, kreeg hij een spreekverbod te dien aanzien; men dacht nl. dat de man hallucinaties had. Wat hij in feite ervoer, was de waarneming door anderen van die ruimtelanding en de reflex van hun gedachten, zodat hij inderdaad in staat was om juist te manoeuvreren. Opvallend hierbij is dat, terwijl de man zich achter de maan bevond en dus voor de leiding van de NASA onbereikbaar was, hij - zonder dat dit van tevoren in het programma was opgenomen - enkele vuurstoten afgaf waardoor zijn eigen omloopsnelheid werd vertraagd. Later bleek hierdoor een snelle koppeling van de Module aan het ruimtevaartuig mogelijk te zijn.

Dat doe je toch niet zonder enige reden. De man handelde vanuit zijn standpunt volkomen redelijk, want hij wist dat het nodig was, maar hij wist niet hoe hij het wist. En dat is het raadsel waarvoor wij altijd weer komen te staan met alle kosmonauten: hoe komen zij aan die dingen? En dat geldt niet alleen voor de mensen.

Er is een kosmische resonantie, die tussen gelijkgerichten kennelijk bestaat, ongeacht de grote tussenliggende afstanden. Voor de aarde heeft dat nog geen grote rol gespeeld. Het behoort tot de vele dingen, die astronauten nu eenmaal niet kunnen zeggen; waarover kosmonauten moeten zwijgen. Maar in de kosmos zelf zijn o.m. de volgende dingen geconstateerd:

Ruimtevaarders, die zich bevonden in de buurt van Andromeda kregen van een totaal tegenovergesteld deel van het Melkwegstelsel telepathisch beelden door en constateerden dat daar ruimtevaarders in nood waren. Het was hen niet mogelijk daarop te reageren. Wel heeft men later getracht er iets aan te doen. Maar de afstanden waren zo groot, dat ze ook voor

deze techniek niet te overbruggen waren. Men was daar zeer bedroefd en bezorgd over. Plotseling kreeg men toen contact met een ander ruimte-varend volk, wederom op een afstand van ongeveer $1\frac{1}{2}$ duizend lichtjaren. Dit volk bleek te beschikken over een nieuwe methode van vier-dimensionaal transport. Dezen hebben toen de redding uitgevoerd.

Dit is een krankzinnig verhaal, toch kan het waar zijn. De gehele kosmos is namelijk gebaseerd op evenwicht. Elke verstoring van dat evenwicht, op welk niveau dan ook, resulteert in compenserende verstoringen. Nu blijkt, dat het vooral met gedachten niet zo eenvoudig is. Een gedachte kun je niet compenseren met een tegengestelde gedachte, maar alleen door een oplossing voor die gedachte. Waar een probleem bestaat dat absoluut onoplosbaar is en sterk emotioneel en beeldend een aantal bewust denkenden bezighoudt, daar zal elders in de kosmos dit probleem worden ervaren en des te sterker naarmate er ofwel een soortgelijk probleem bestaat, dan wel heeft bestaan en is opgelost. Er ontstaat dan een wederkerigheid waardoor in de kosmos over onmetelijke afstanden via telepathische of inspiratieve weg compensatie van problemen mogelijk is.

U zult zeggen: Dat is een sterke stelling. U heeft gelijk. Maar al klinkt het voor u sterk, kosmisch gezien is dat zo. De aarde met haar gehele bevolking is maar een heel klein stipje in die oneindigheid, waarin meer sterren staan dan er mensen op aarde zijn. Alles wat bij die sterren behoort en op al die planeten, al zijn er niet zoveel bevolkt als men zou denken (het is wat bewust levende entiteiten betreft ongeveer 1 op de 8 à 10.000), zijn er toch nog zoveel bewustzijnsvormen, dat hun gezamenlijke aanwezigheid in de kosmos enorme invloed moet hebben op het geheel. Het is duidelijk, dat zelfs uw aarde, liggend in een achterbuurt van het Melkwegstelsel, deze invloeden mede zal ondergaan. Zoals ook duidelijk is, dat zodra de mensheid één werkelijk probleem kent en niet slechts bezig is met onderling problemen te scheppen (lievelingsbezigheid van de mens) dat hij dan daarmee eveneens de hele kosmos bereikt en beroert.

Wat kosmonauten niet kunnen vertellen is, dat zij - loskomend uit de warboel van menselijk denken - worden beroerd door dit gemeenschappelijk bewustzijn van het Melkwegstelsel. Zij kunnen dat niet aan zichzelf verklaren. Zij kunnen het vaak niet vertalen. Zij kunnen de beelden, die in hen oprijzen niet zonder meer aanvaarden als werkelijkheid; ze zouden krankzinnig worden. Zij moeten het wegdrukken in de richting van een goddelijke openbaring of een science fictionfilmpje waarvan je droomt. Ze kunnen de werkelijkheid ervan niet bewust erkennen zonder gelijktijdig daarmee uit alle redelijke, menselijke waarden te stappen; en dat durven ze niet aan.

Kosmonauten, astronauten worden op het ogenblik veel meer aan de grond gehouden en veel dichter bij de aarde. En dat terwijl er net zulke enorme plannen waren voor een ruimteplatform vanwaaruit men bezoeken zou kunnen brengen aan o.a. Mars. Waarom? Omdat de doktoren en psychiaters hebben geconstateerd dat er vreemde dingen met je gebeuren, als je in de ruimte bent en omdat ze bang zijn dat, als iemand werkelijk 6 maanden in de ruimte zou zijn (dat rekent men toch nodig te hebben voor een vaart naar Mars), men niet zou terugkomen als wat men een redelijk wezen pleegt te noemen.

Een aspect, dat in dit geval ook wel de moeite waard is:

Een ruimtevaarder wordt getraind om a.h.w. automatisch bepaalde werkzaamheden te verrichten. Hij heeft er zo lang mee geoefend, dat hij haast niet anders meer kan dan bepaalde grepen in een bepaalde volgorde uitvoeren. Wat blijkt nu? Als iemand een ruimtevaart heeft meege maakt en men laat hem dezelfde proeven doen, dan handelt hij niet meer

volgens het trainingssysteem. Hij gebruikt andere methoden die vaak praktischer zijn. Op basis hiervan heeft men bij de latere ruimtevluchten aanpassingen gemaakt in het voertuig en rekening gehouden met afwijkende procedures. In enkele gevallen heeft men zelfs deze reacties, die bij de proeven zijn geconstateerd, in een nieuw programma ingebouwd. Maar dat is niet alleen ervaring, want zo lang heeft men die ervaring niet. Er is voor iemand die in de ruimte is, zelfs als zijn reis veertien dagen zou duren, geen tijd genoeg om alles wat hem is ingestampt tot het een soort Pavlovianse reactie wordt te vergeten en daarvoor in de plaats een andere, willekeurige en bovendien nog betere procedure in te voeren. Dan moet er dus een andere factor zijn, een geestelijke factor.

Dat dit inderdaad het geval is, hebben we kunnen zien in de improvisaties, die men dan brilliant noemt, welke enkele ruimtevaarders te zien hebben gegeven toen ze in moeilijkheden waren. De manier waarop ze dingen in orde maakten, terwijl het theoretisch niet mogelijk was zonder aardse instrumenten en hulpmiddelen, zal u waarschijnlijk niet verbluft hebben. U bent nu eenmaal gewend die mensen als super-mensen te zien en hun instantie als het gezamenlijk weten van de gehele mensheid waar u toch niet tegenop kunt. Maar hun eigen waarnemers hebben wel raar zitten kijken. Zoals men heel raar heeft zitten kijken, toen een Russische kosmonaut, terwijl hij de atmosfeer naderde en constateerde dat er iets niet in orde was met zijn vaartuig, kans zag om van binnenuit - let wel: van binnenuit - in te grijpen in een schijnbaar ontoegankelijk compartiment waarin de valschermen waren geborgen, die tezamen met een tweetal raketten moesten zorgen voor zijn zachte landing op vaste grond. Zijn landing vond plaats ongeveer 400 km verder dan was gepland. Hij kwam zonder enige schade aan de grond. En men puzzelt nu nog over de vraag hoe het mogelijk was om een volkomen geblokkeerd mechanisme als nog te doen functioneren. Het antwoord, dat men daarop in de Sovjet Unie aarzelend begint te veronderstellen is: telekinese onder grote druk. De praktijk was veel eenvoudiger:

Toen de man in zijn wanhoop reageerde, werd door een andere groep in de ruimte, die niet behoorde tot de mensheid (ze waren op dat ogenblik in de buurt van Venus) inspiratief en manipulatief ingewerkt. Anderen losten dus in feite het probleem op. De kosmonaut kan het niet vertellen. Zelfs als hij beseft wat er ongeveer gebeurd moet zijn, kan hij het niet zeggen, want als hij dat zou doen, zou hij waarschijnlijk in een inrichting terecht komen of - je weet het nooit in een dergelijk land - misschien overlijden en een heldenbegrafenis krijgen. En daar heb je zelfs als kosmonaut geen zin in.

Nu moet u niet denken dat de aarde ergens midden op een verkeersweg van allerhande grote ruimtevaartuigen ligt. Dat er toevallig een paar entiteiten zijn, die er interesse voor hebben om wat te manipuleren met de mensheid (zendelingsmentaliteit plus wetenschappelijk belangstelling voor reacties), dat is op zichzelf niet zo verwonderlijk. Maar voor de rest is het hier zeker niet een erg drukke bedoening. Wat in vroegere tijd aan ruimtevaarders op aarde een grote rol heeft gespeeld, dat kwam hier voornamelijk omdat er bepaalde grondstoffen waren. Ze zijn dan toevallig goden geworden (niet: "Waren de goden kosmonauten"). Dat is toch duidelijk als we kijken naar de levensvormen die door verschillende volkeren analoog worden uitgebeeld, dat die niet alleen uit de menselijke fantasie ontsproten kunnen zijn.

Hoe komt het dat Azteekse goden, Balinese tempelwachters en bepaalde Babylonische beelden zo'n grote overeenkomst vertonen? Hoe komt het dat we in China en in Mexico afbeeldingen vinden van de gevleugelde slang of draak? Het is maar een vraag.

Laten we nu kijken naar de overleveringen. Hoe vaak horen we niet dat in de vroege geschiedenis der mensheid iemand uit de hemel kwam, of: dat men wandelde met God. Of: dat er een vurig zwaard kwam en een plaats taboe maakte. Hoe vaak horen we niet van wonderlijke wezens die verschijnen en vreemde boodschappen brengen. De bijbel geeft wat dit betreft tenminste vijf voorbeelden van reacties op landingen van niet-aardse wezens. Het meest boeiende en juiste vinden we in Ezechiël.

In de oude hindu-geschriften vinden we tenminste 12 aanduidingen voor de afdaling van vreemde vormen op aarde. We zouden ons toch eens moeten afvragen hoe het komt dat zekere openbaringen, bepaalde veranderingen op een bepaald ogenblik plaatsvinden op vele ver uiteenliggende plaatsen. We kunnen dat natuurlijk verklaren met het gemeenschappelijk bovenbewustzijn, maar zelfs dan is het nog twijfelachtig of mén precies dezelfde techniek zou gebruiken. Toch is dat in de historie van de mensheid meermalen gebeurd.

Als wij dezelfde jachttechnieken vinden afgebeeld in Azië, op het Iberisch schiereiland in Europa, in Afrika, dan moeten we ons toch wel afvragen hoe dat kan. Laten we eens denken aan iemand, die een dierenboek heeft en iets laat zien van de verschillende dieren die hij heeft gefotografeerd. Hij zegt: Kijk, als je dat zo ziet, dan weet je: dat en dat zijn de levensgewoonten. En dan is het magische geloof, de overlevering, de afbeelding nodig, want dan kunnen wij de gewoonten van het dier daaruit afleiden en zullen we beter kunnen jagen.

Er zijn zekere aanwijzingen dat dit het geval is geweest. Maar toen was de aarde nog niet overbevolkt. Toen waren de mensen op aarde nog niet in staat om technisch te reageren op superieure techniek, want ze wisten niet eens wat het was. Nu zouden de mensen waarschijnlijk onmiddellijk komen met kanonnen en atoombommen en tevens met film-, radio- of t.v.-contracten voor de eventuele bezoekers uit de ruimte. Deze zouden dan de kans niet hebben om zich vrij over de wereld te bewegen. In die tijd konden ze dat wel. De aarde is elders dus wel bekend. Dat maakt ook duidelijk waarom bepaalde groepen uit de ruimte voor de aarde belangstelling hebben.

Als nu iemand de ruimte ingaat, zal hij automatisch die belangstelling sterker opwekken, zoals andere verschijnselen van een superieure techniek of van een enorme ramp ook de aandacht zullen trekken. Dan denk ik b.v. aan een atoomexplosie, die ongetwijfeld door de sterke straling, welke ook buiten de atmosfeer ontstaat, voor degenen die zich op niet te grote afstand bevinden een soort baken wordt: hier is iets niet in orde. Dan komen ze even kijken wat er niet in orde is en als ze ontdekken dat het het menselijk brein is, gaan ze weer weg. De mens, die denkt dat hij dergelijke machten zo maar kan gebruiken en misbruiken, is natuurlijk een dwaas.

Er zijn redenen om aan te nemen dat contacten met ruimtevaarders in toenemende mate zullen worden gezocht. Wij menen, dat dergelijke contacten - zij het hoofdzakelijk nog op telepathisch niveau en een drietal op visueel niveau - tijdens de laatste grote reis naar de maan inderdaad hebben plaatsgehad. Wij menen, dat daarover niet is gesproken en ook niet zal worden gesproken. Wij zijn er echter wel van overtuigd, dat de plotse veranderingen in de opzet van de NASA-programma's, die direct na de landing van deze astronauten op gang is gekomen, mede hierdoor zijn veroorzaakt.

Er zijn vroeger ook landingen geweest. Men heeft zelfs geprobeerd een soort beeldenstaf af te geven, die bestemd was voor de mensen in het Pentagon, het Witte Huis en anderzijds voor de toenmalige grootste macht op aarde: de Sovjet Unie. Deze boodschappen zijn nooit gepubliceerd. Er is officieel niets van bekend. Die dingen heten curiositeiten, als je ze toevallig tegenkomt. De werkelijke betekenis ervan wordt verhuld.

De aarde is nog niet rijp voor contact met de ruimte.

De mens is tegenwoordig ofwel zeer materialistisch ingesteld, dan wel te zwevend esoterisch of religieus. De komst van ruimtevaarders op dit tijdstip zou voor de meeste kerken een ontsporing van de gelovigen betekenen. Het zou voor de meeste politici betekenen dat hun macht, die gebaseerd is op een dreiging van buitenaf, teniet wordt gedaan omdat steeds meer mensen zullen gaan eisen dat de aarde als eenheid gaat optreden tegen die onbegrijpelijke en dus gevaarlijke en te verdrijven buitenstaanders.

Ook de handelsbelangen hebben er geen belang bij, want de grote handelsrijken bestaan grotendeels doordat ze de ene staat tegen de andere uitspelen. De regeringen, die in de geldhandel zitten hebben belang bij de mogelijkheid om voortdurend geldswaarden te transfereren en aan deze transfers te verdienen. Dat alles zal met één slag onmogelijk worden. Het betekent, dat de economische en de religieuze samenhang van de wereld zou wegvallen en dat dus ook het politieke gezag zou wegvallen. Over zou blijven het militaire gezag; en dat is toch ook weer niet iets waarnaar we bijzonder moeten verlangen.

Als men al die dingen samenvat, wordt duidelijk waarom kosmonauten en astronauten niet mogen spreken over dingen die ze hebben beleefd. Dan wordt het duidelijk waarom zij, als ze al iets daarvan willen openbaren (zoals een van hen op het ogenblik in Californië doet) dit in overdrachtelijke zin moeten doen; het eerder vertellen als een hemels visioen dan als een beleefde werkelijkheid. De aarde is eenvoudig nog niet bereid om vreemd leven uit de ruimte te aanvaarden, zelfs maar als een potentiële mogelijkheid. Terwijl men enerzijds zich daarop voorbereidt, probeert men anderzijds te doen alsof het niet bestaat. Enerzijds wordt er voortdurend een onderzoek ingesteld naar alle abnormale verschijnselen in de ruimte waarbij zowel sterrenkundigen als gewone waarnemers zijn ingeschakeld, anderzijds probeert men alles weg te verklaren en belachelijk te maken, maar let wel, in vele gevallen met veronderstellingen.

Als u hoort dat een piloot van een Amerikaanse DC 6 enige tijd geleden gedurende 4 à 5 minuten op een afstand van hoogstens 1000 tot 2000 m een soort vliegende schotel waarneemt (dit wordt ook waargenomen door zijn 63 passagiers plus 3 bemanningsleden) en er wordt eenvoudig gezegd dat ze een weerballon hebben gezien en dit in een gebied waar geen weerstation is dat regelmatig sondes oplaast, dan vraag je je toch af waarom de laatste verklaring als de enig juiste wordt voorgesteld.

Ik hoop u in deze inleiding te hebben duidelijk gemaakt:

- a. waarom kosmonauten niet alles mogen vertellen;
- b. dat er dingen zijn die ze niet vertellen;
- c. dat er leven in de ruimte is dat we zeker niet moeten overschatten of onderschatten en dat de ruimtevaart beter beheerst dan de mensheid.

Indien ik erin geslaagd ben deze punten althans enigszins aannemelijk te maken, dan is mijn opdracht met deze inleiding wel volbracht.

Ik wil nog even dit zeggen: Het heeft na de pauze geen zin te spreken over de verschillende vormen van samenleving op andere planeten. De werkelijkheid kun je niet uitdrukken, omdat de mentaliteit van die wezens anders is, hun geloof anders is, hun gehele instinctieve reactie een andere is dan de uwe, omdat ze leven onder andere omstandigheden.

Er zijn levende wezens op methaan-planetten. Er zijn planeten die een omzetting hebben gebaseerd op ammonia. Er zijn vele vreemde planeten en vele vreemde levensvormen. Een beschouwing over de wijze hoe zij op hun planeet bestaan, lijkt mij weinig zinvol.

Hoe zij eruit zien? Mooie blanke mannen met mantels en sandalen of kleine groene mannetjes met ruimtevaarderspakjes aan? Ik geloof, dat dat

ook overbodig is. Natuurlijk, er zijn afwijkende vormen, maar die zijn voorlopig nog niet zo erg belangrijk. En of ze er nu uitzien als duivels of als engelen, dat maakt ook weinig verschil uit. Alleen zal misschien degene die er als een duivel uitziet meer moeilijkheden hebben met zijn contacten met de mensen dan iemand, die er als een engel uitziet. Van een engel verwachten ze al het goede. Met de duivel willen ze een contract afsluiten.

Wat wel belangrijk is, is de mogelijkheid van mentale contacten tussen levende wezens in de ruimte en de mensheid en de wijze waarop dat zou worden uitgedrukt. Ik heb daarvan enkele voorbeelden meegemaakt. De meest flagrante is, dat men een dergelijk contact onderbrak eenvoudig omdat - zoals men zeide - men een geestelijke strijd aanvoelde. Een uitdrukking, die voor de betreffende buitenaardse wezens betekende, dat zij telepatisch iets voelden van een ramp of een ongeluk en daarop wilden ingaan. De vertaling op aarde was science fictionachtig en vooral menselijker: "Zij zijn een slag aan het leveren met een ruimtevloot die de aarde bedreigt." Zo werd er verkondigd. Dergelijke misverstanden zijn misschien interessant, want ze geven aan hoe de mens alles in zijn eigen termen probeert uit te drukken en veelal bepaalde geestelijke waarden omzet in stoffelijke gewelddadigheid. In andere gevallen zet hij praktische raadgevingen om in religieuze leringen.

- : -

D I S C U S S I E

x Op welke gronden komt u tot deze conclusie?

- Het grootste gedeelte van wat ik u heb verteld berust op feiten, dus op onze eigen waarnemingen en erkenningen. Wat ik betreffende de astronauten en kosmonauten heb verteld, berust voor een deel althans op controleerbare feiten, terwijl de interpretatie en de toevoegingen eraan weer berusten op de waarnemingen, die wij zelf te dien aanzien hebben gedaan. Ik meen dus dat we voor het geheel van de interpretatie kunnen instaan. Wij zijn niet alwetend, maar we weten soms wel eens wat.

x Welke waarde moet men hechten aan de maanlandingen?

- Als ik dat van mijn standpunt moet bekijken, dan zeg ik: Het is in zoverre belangrijk dat hierdoor beperkte kringen op aarde geconfronteerd zijn met totaal nieuwe mogelijkheden en waarden en ook met het feit, dat de maan niet alleen maar is wat zij schijnt, ofschoon ook dat kennelijk in de archieven der wetenschap dreigt te verzanden.

Mag ik u herinneren aan de wonderlijke maan-echo's, die men heeft geconstateerd en waaruit blijkt dat de maan niet - zoals men aannam - een compacte massa is en waaruit men zou kunnen afleiden, indien men maar de moed daartoe had, dat zich in de maan een niet-centrische, waarschijnlijk in een soort half gebogen bol, metaalmassa bevindt, waarvan de origine nog niet te bepalen is.

Ik mag het misschien zo uitdrukken: Ik vind het altijd nog beter dat de mensen aan maanlandingen hun geld en energie verspillen dan aan atoomoorlogen.

x Enige jaren geleden is door Russische geleerden naar voren gebracht dat de maan wel eens een kunstmatig iets zou kunnen zijn waarvan de energie langzamerhand afneemt, waardoor de maan gaat kantelen en meer

de achterkant laat zien dan tot nu toe.

- Dat is volgens mij niet juist, indien men wil aannemen dat deze maan zuiver kunstmatig is, b.v. een ruimtevaartuig of iets dergelijks. Dit is zeer zeker niet het geval. Het is ook niet, zoals men aanneemt op grond van bodemonsters die men daar heeft getrokken, dat deze satelliet van de aarde afkomstig is. Zij heeft oorspronkelijk een geheel andere baan gehad en is door de aarde ingevangen. Ze is dus niet een deel van de aarde, zoals sommige legenden vertellen. De conclusies, die men in dit opzicht trekt ten aanzien van Luna, zouden onder voorbehoud moeten worden beschouwd. Maar soortgelijke en volgens mij meer gefundeerde conclusies heeft men ook getrokken ten aanzien van Phobos en Deimos (manen van Mars). In dit geval meen ik, dat men wel gelijk heeft. Ik wil er echter wel op wijzen, dat deze manen aanmerkelijk kleiner zijn, dat hun omloopsnelheid anders is en dat hun tegengestelde omloop niet verklaarbaar is uit natuurwetten of natuurverschijnselen, terwijl bovendien de densiteit van hun massa, die gemeten kan worden, niet in overeenstemming is met wat men van een natuurlijke maan zou moeten verwachten, zodat de conclusie gewettigd is dat beide manen althans grotendeels hol zijn; iets wat weer niet strookt met het natuurlijke ontstaan van dergelijke satellieten.

x Deze Russen hadden hun theorie hierop gebaseerd dat de kraters van enorme omvang waren, terwijl als de meteorieten op aarde waren ingeslagen de gaten dieper en nooit zo breed zouden zijn geweest. De bodem van de kraters op de maan lopen met de bolling van de maan mee.

- Dat alles is inderdaad wel waar, maar men heeft geen rekening gehouden met: a de verminderde zwaartekracht; b met de afwezigheid van atmosfeer waardoor totaal andere effecten ontstaan; c met het feit (men kan dat op aarde misschien niet zo goed zien) dat men vooral te maken heeft met verschillende kraters met een schuine inslag, wat ook nog blijkt uit de structuur van de kraterwanden. Men heeft een soort kaatseffect gekregen, wat op aarde niet het geval zou zijn omdat de remming van de atmosfeer veel groter is waardoor er een grotere omzetting in hitte ontstaat en gelijktijdig een afremming van inslagvermogen. Zoiets heeft men in de buurt van Moermansk kunnen constateren. Ook elders in Rusland en in de Ver. Staten kan men kraters vinden, die kennelijk door meteoorslag veroorzaakt zijn. Van één van deze kraters, nl. die in Arizona, kunnen wij constateren dat de krater niet zuiver rond is maar ellipsvormig. Hier is echter de ellips niet volledig - zoals op de maan - maar aan één kant van de ellips is een sterke wal ontstaan hetgeen duidelijk maakt dat een vreemd lichaam hier is vastgelopen en materialen voor zich heen heeft gespoeld. Men vergeet vaak dat een meteor van een aanmerkelijke grootte (dat moet hij zijn om op aarde terecht te komen) zich kan gedragen als een ruimtevaartuig en als zodanig zelden of nooit loodrecht zal vallen. Dat is iets wat die Russische geleerden bij de interpretaties van wat zij op aarde hebben gezien kennelijk nog niet hebben bedacht.

x Het begrip "ego" zoals wij mensen op aarde dit kennen in de reïncarnatietheorie, geldt dit ook voor entiteiten in de kosmos?

- Het begrip "ego" zoals wij dit in zijn volledigste en ruimste zin hanteren, geldt voor alle levende wezens, inclusief voor die wezens die op andere planeten bestaan, ongeacht of hun ontwikkeling verder is voortgeschreden dan die op aarde of misschien nog slechts in een zeer geringe beginfase van ontwikkeling verkeert.

Een ego is namelijk een zielekracht of levenskracht omgeven door een bewustzijn, hoe beperkt of hoe uitgebreid dan ook, dat wij meestal als "geest" aanduiden, ofschoon het uit vele lagen of voertuigen kan bestaan; eventueel ook een stoffelijk voertuig. Waar de stoffelijke bevoertuing wordt verwisseld en het voertuig dus terugkeert naar zijn

oorspronkelijke staat van bestanddelen, mogen wij verder veronderstellen dat een deel van het levensproces invloed zal hebben op de aard van het verval van het eindproduct en als zodanig zal er ook een stoffelijke omzetting plaatsvinden waaraan het ego verder geen deel heeft.

Ik geloof, dat men dit ego moet stellen als bestaande voor alles en een ieder. De vraag is maar, of die wezens in de kosmos zich in bepaalde omstandigheden misschien meer bewust zijn van dit totale ego dan de mensen. In dat geval zou ik inderdaad zeggen (ik heb in de inleiding al gesproken over bepaalde filosofische rassen, sommige zelfs met een zedingsmentaliteit) dat daar vaak het ego-begrip veel beter ontwikkeld is en als zodanig dus ook anders wordt gehanteerd. Het betekent echter niet dat het essentieel verschil van hetgeen ook de mens in zijn ruimste vorm als ego kent.

x Gaat zich daarbij dan de individualiteit oplossen in het grote geheel?

- Deze omschrijving wordt inderdaad gebruikt, hoewel men die op heel veel verschillende manieren zal verklaren. Het is namelijk zo:

Wij zijn slechts in de tijd te zien als individuen met een totaal eigen gerichtheid en bestemming. Zodra we de tijd wegnemen, bestaat het geheel van ons wezen met zijn vele facetten en vormen door alle tijden heen op één moment van beseffen en zal dan dus onderling verbonden zijn met alle andere waarden, die ooit tot dit bestaan hebben behoord. Daarmee valt dan het "ik" weg als een zelf-actieve eenheid en wordt het eerder een bewustzijns-eenheid temidden van een gevormd geheel dat in zijn totaliteit de som van alle bewustzijn vertegenwoordigt.

x Er zijn theorieën dat de asteroïden vroeger één planeet zijn geweest, die uit elkaar is gesprongen.

- Ofschoon dit wetenschappelijk, vooral in de laatste tijd, weer wordt tegengesproken, is dat inderdaad het geval geweest. Er heeft hier concreet een planeet bestaan. Die planeet is bevolkt geweest. De bevolking heeft daar in een veel vroeger stadium (o.a. doordat de planeet een kleinere massa had en waarschijnlijk ook een andere activiteit dan de aarde) een technisch vermogen bereikt. Misbruik van die technische kennis heeft geresulteerd in de vernietiging van de planeet. Het resultaat daarvan was echter niet de asteroïdengordel zoals u die nu kent, want deze asteroïden zijn in de loop der tijden aan vele wisselende invloeden van de zon en de planeten blootgesteld geweest, terwijl bovendien kometen en meteoren zich daar doorheen hebben bewogen. Dit betekent, dat er baanafwijkingen en baanverschillen zijn ontstaan waardoor de huidige, minder samenhangende gordel tot stand kwam waarin grote snelheidsverschillen voorkomen, en bovendien ook grote omloopverschillen. Denk eens aan de Pleiaden. Deze planeet heeft bestaan in een periode dat de aarde nog in haar beginstadium was. Wij kunnen de technische ramp daar mogelijk vergelijken met de magische krankzinnigheid, die ongeveer 40.000 jaar geleden in Atlantis heeft geheerst waar men door toevoer van water in het vulkanisme - met agressieve bedoelingen overigens - niet alleen een deel van Atlantis heeft doen ondergaan, maar daarbij ook de drift van de verschillende continenten aanmerkelijk heeft versneld.

x Dat was gevaarlijk spel.

- Dat was een zeer gevaarlijk spel. Maar als wij zien wat men in de huidige tijd met het atoom doet dat men nog niet voldoende beheerst, dan moeten we zeggen dat de mens wat dat betreft nog niet veranderd is.

x Toen de astronauten een keer op de maan landden, vertoonden ze verschijnselen van een soort brooddronkenheid. Ze zongen en zeiden de gekste dingen....

- Dat is betrekkelijk eenvoudig te verklaren en is niet aan de maan zelf te wijten. Ze waren niet maanziek, maar gewoon zuurstofdronken. Als u namelijk teveel zuurstof krijgt toegevoerd, vooral in de menging waarin zij dat gebruikten met helium, dan krijgt u een roes waarin alle

Levensprocessen zich versnellen en door de versnelde verbrandingsprocessen een overmaat aan energie ontstaat. Dan vindt er gelijktijdig ook een associatievervreemding plaats waardoor bepaalde remmen, vooral die door sociale indoctrinatie zijn ontstaan, wegvallen. En dan krijgt men inderdaad die vreemde dronkenheid. Maar die is niet alleen bekend van de astronauten op de maan. Het is bekend, dat deze zelfde verschijnselen zich voordoen bij longduikers en diepzeeduikers. Ook hier kan een verhoging - bewust of onbewust - van de zuurstoftoevoer deze vreemde dronkenheid ten gevolge hebben.

U vergeeft mij dat ik daar geen meer esoterische uitleg aan geef, maar ik houd mij graag aan de feiten.

x Kunt u vertellen wat er gebeurd is met de drie Russische astronauten, 2 mannen en een vrouw, die in het beginstadium van de ruimtevaart bij een lancering buiten de baan van de aarde zijn gekomen en de ruimte zijn ingeschoten? Ze hebben zeer eigenaardige dingen waargenomen die door Italianen op de band zijn opgenomen.

- Deze waarnemingen zijn voor een deel onbetrouwbaar, omdat deze mensen kort na de lancering reeds wisten dat er iets was misgegaan. Dat betekent, dat ze dus niet meer volledig redelijk functioneerden en ten dele ook hallucineerden. Overigens kan ik eraan toevoegen dat zij nog in leven zijn, zij het niet op aarde.

x Dus zij hebben wel wat gezien?

- O ja, zij hebben heel wat gezien, maar hun beschrijvingen daarvan zijn allesbehalve juist.

x U bedoelt dat zij leven in de stof?

- Inderdaad. Ik bedoel, dat zij niet in de ruimte zijn gestorven, met uitzondering van één astronaut die is wel gestorven. Maar die was alleen, dat weet u.

x Wie was dat?

- Ik kan zijn naam op dit ogenblik niet terugvinden tot mijn spijt. Het was een astronaut, die overigens niet te ver is weggeschoten. Hij is in een omloop rond de aarde gebleven, maar had door een lekkage niet meer de mogelijkheid tot terugkeer. De andere twee zijn in leven.

x Kunt u niet zeggen waar ze zitten?

- Het behoort niet tot mijn bevoegdheid u daaromtrent voor te lichten. Bovendien kunt u het niet controleren en dan heeft de verklaring voor u als zodanig geen waarde.

x Waarom is er op onze planeet zo'n overbevolking en op andere planeten niet? Worden ze dan allemaal hier aangetrokken?

- Ik meen, dat u in de eerste plaats rekening moet houden met het feit, dat op deze wereld maar heel weinig entiteiten worden aangetrokken die op andere planeten hebben geleefd. Deze mensheid schept echter voortdurend meer menselijke incarnatiemogelijkheden door gebrek aan inzicht in de functie van eigen productiviteit en zal daardoor vele wezens, die op aarde hebben geleefd in lagere vormen een mogelijkheid geven tot menselijke incarnatie.

x De planeet waarover u het had, gaan wij daar nog naartoe of hebben we die achter ons?

- Het ligt er maar aan over welke planeet u het heeft. Maar algemeen gesproken: Wanneer mensen een aardse incarnatie-cyclus hebben voltooid bestaat er voor hen de mogelijkheid van een volledig geestelijk bestaan. Indien de incarnatie-cyclus echter niet geheel werd voltooid en de aarde op dat moment geen incarnatiemogelijkheid biedt welke beantwoordt aan de behoefte van het ego, dan is een incarnatie op een andere planeet denkbaar. Hierbij moet echter rekening worden gehouden met het feit, dat een eerste incarnatie op een andere planeet slechts zelden voor de bewustwording van groot belang is, zodat tenminste twee incarnaties op die planeet noodzakelijk zijn om bepaalde tekorten in eigen besef en be-

wustzijn op te heffen.

x Men heeft geconstateerd dat boven het poolgebied uit een vliegende schotel een straal kwam, die zo sterk was dat het ijs smolt en werd omgezet in water. Zou dat juist kunnen zijn?

- Theoretisch kan dat waar zijn. Het is maar de vraag welke straling werd gebruikt. Indien we te maken zouden hebben met een vliegende schotel, die fotone-aandrijving gebruikt (een aandrijvingswijze die bij sommige rassen nogal geliefd is, maar die zelden binnen een planetaire atmosfeer wordt gebruikt), dan is het denkbaar dat ijs smelt, maar dan zou daar ook enige radio-activiteit meetbaar moeten zijn. Het is verder denkbaar dat men - om welke reden dan ook - geconcentreerde zonnestraling op het ijs doet neerkomen, mogelijk om op deze manier gezuiverd water te kunnen innemen, daar het ijs op de noordpool voor een groot gedeelte zoetwater ijs is en als zodanig, indien het wordt ontdooid, dus een bijzonder zuivere watermasse oplevert.

x Dus hebben ze dat gedaan omdat ze water nodig hadden.

- Dat is volgens mij de enig aanvaardbare verklaring, ofschoon er andere voor te geven zouden zijn. Het is mij echter bekend dat ruimteschepen in deze omgeving van de ruimte de aarde vaak benutten om daar H_2O te tanken, al dan niet gezuiverd. Wij weten ook dat in enkele gevallen water wordt gebruikt als reactiemassa voor aandrijvingen, die niet schadelijk zijn binnen een zonnestelsel. Er zijn namelijk aandrijvingen, die men alleen op een zekere afstand van een zonnestelsel kan gebruiken zonder daarmee bijzondere zonnereacties teweeg te brengen, die ook voor zichzelf onaangenaam zouden kunnen zijn. Daarom gebruikt men dus bepaalde aandrijvingen meestal alleen buiten de zonnestelsels, terwijl men eenvoudigere reactie-aandrijving of magnetische aandrijving pleegt toe te passen binnen een zonnestelsel.

x U had het over fotone-aandrijving. Dat is toch een aandrijving, die een zeer langzame versnelling met zich meebrengt die waarschijnlijk onvoldoende is om te starten.

- Het is een versnelling die alleen kan worden gebruikt, indien een minimum eigen snelheid is bereikt van ongeveer 60.000 per minuut. Dat is dus een behoorlijke snelheid. Maar als je die snelheid eenmaal hebt, dan is de fotone-aandrijving meer dan voldoende, vooral als je daarbij ook nog uitgaat van het feit dat je door verdamping of vergassing reactiewolken scheidt waartegen die straling zich ook nog een keer afzet, zodat je een veel groter versnellings-effect krijgt.

Dan bestaat er ook nog de mogelijkheid om het geheel te projecteren op een speciaal magnetisch veld. Indien je dat doet, krijg je een versnelling die onvoorstelbaar is. Maar daarvoor moet je weer magnetische werkingen tot stand brengen, die je ongeveer binnen een lichtweek van een planetairstelsel eigenlijk nog niet helemaal kunt gebruiken. Een van de grote nadelen van landingen in planetaire stelsels is het feit, dat de grote aandrijvingen eigenlijk alleen maar gebruikt kunnen worden daarbuiten. Voor de landing, dus voor de komst in het stelsel, zijn ze vaak wel bruikbaar omdat een andere afremming, gebaseerd op het magnetisch evenwicht van het zonnestelsel, bruikbaar is. Men kan dus die hoge snelheid behouden. Maar als men die weer moet opbouwen, dan moet men eerst het stelsel hebben verlaten en zich op een aanmerkelijke grote afstand daarvan bevinden.

x De vliegende schotels kunnen plotseling snelheid krijgen en even plotseling geheel afremmen tot stilstand. Nu begrijp ik dat ze een eigen magnetisch veld hebben zodat ze niet afhankelijk zijn van de zwaartekracht van de aarde. Dan is er een wet van traagheid. Als iemand zich daarin bevindt en de vliegende schotel stopt plotseling

- U spreekt uzelf tegen. U heeft nl. één consequentie niet doordacht. Als je een geheel eigen veld scheidt voor de vliegende schotel, dan im-

pliceert dit dat ze een eigen massa krijgt, die op haar eigen middelpunt is gericht en dat ze als zodanig een eigen zwaartekracht heeft die zichzelf gelijk belijft, ongeacht de wijze waarop de beweging plaatsvindt, zodat de middelpuntvliedende kracht waarop u schijnbaar doelt en de wet van traagheid binnen dit veld niet zullen functioneren dan alleen in relatie tot dit veld. Er zijn situaties denkbaar waarin een eigen massa, uitgedrukt in gewicht van ongeveer een ton een bewegingsmassaliteit kan hebben t.a.v. Aarde, die overeenkomst met de bewegingsmassa van Luna. Ze zullen het wel niet doen, denk ik, want het is erg destructief.

Als je dat veld voldoende versterkt, geef je daarmee gelijktijdig een vergrote massa nadruk. Energie in een bepaalde binding is gelijk aan massa. Als je deze energie opbouwt, dan centreert ze zich in het voertuig zelf dat daardoor zijn massa uitbreidt. Als je dat bovendien doet met snelheden welke dicht bij die van de lichtsnelheid komen, dan is er ook nog het effect dat voor het voertuig een gelijktijdigheid ontstaat over een heel groot gebied, zodat het lijkt alsof het gelijktijdig b.v. de Grote Beer en het zonnestelsel omvat waarbij dan de keuze van het punt van afremmen bepaald kan zijn voor de verplaatsing.

Een deel van de z.g. vier-dimensionale reiswijzen is hierop gebaseerd. Indien de lichtsnelheid wordt vergroot, ontstaat er massa die praktisch oneindig is. Een veld, gegenereerd binnen deze massa, zal dus praktisch oneindig zijn. Bij een verplaatsing van middelpunt in dit veld ontstaat bij afremming een verplaatsing in ruimte.

x U heeft het nu gehad over verplaatsing in voertuigen. Bestaat er ook de mogelijkheid dat bepaalde wezens zonder voertuig zich verplaatsen in de ruimte?

- Die mogelijkheid bestaat alleen beperkt en kan dus niet volgens mij voor mensen of persoonlijkheden, levend in een stoffelijk lichaam, gelden over interstellaire afstanden. Over kleine afstanden kan ik mij dat voorstellen. Ik zou mij kunnen voorstellen dat iemand, die materialisatie, rematerialisatie en transport beheerst, in staat is van de aarde naar de maan te springen en terug. Ik dank, dat hij al heel grote moeilijkheden zou krijgen, indien hij dit zou proberen naar Mars. Ik denk niet, dat hij dat zou halen. Zou hij verder moeten springen, dan is het praktisch onmogelijk. En dan geldt daarbij nog: bij dergelijke sprongen moeten beide punten bekend zijn. Je kunt dus niet willekeurig springen naar een onbekend punt.

x Het is dus als met de navigatie van een ruimteschip; de koers moet in de computer worden ingevoerd en de plaats van bestemming moet bekend zijn.

- Inderdaad. Er zijn wel vaartuigen, die niet op deze wijze werken en reageren. Die gaan dan niet de vaste banen na. Dat zijn dan geen transport- of handelsschepen, dat zijn de verkenners. Deze voertuigen zijn weer heel anders geconstrueerd. Degenen die zich daarin bewegen, zijn over het algemeen niet identiek met de wezens, die de lijnvluchten maken. Daarvoor is een andere mentaliteit nodig. Ik zou zeggen: je moet een beetje meer koloniaal denken; dus denken in termen van "nieuwe werelden ontsluiten."

Ik noem dat koloniaal denken omdat de mens, die een dergelijke mentaliteit heeft, zich zelden afvraagt, of het wel juist is om zijn vlag op nieuw ontdekte punten te planten. Hij doet het eenvoudig.

Dat deden de mensen toen ze op de maan kwamen. Dat vind ik nu zo belachelijk van de mensen. De maan kan niet Amerikaans zijn. De aarde kan ook niet Amerikaans of Russisch zijn. Ze is zichzelf. Alleen de mens kan zich voelen als Rus of als Amerikaan en dat kan hij op de maan zo goed als op de aarde. Dat is een kwestie van mentale instelling en dat kun je door een lapje stof met een paar figuurtjes erop niet veranderen.

- x Op de maan gaf een van de astronauten in zijn ruimtepak een schreeuw terwijl de radio niet aanstond. De ander kon hem echter horen. Wil dat zeggen, dat geluid zich ook voortplant in die vrijwel luchtledigheid?
- Neen, dit is niet juist. De enige mogelijkheid daarvoor is dat de persoon, die de schreeuw gaf op dat ogenblik met een voor vibratie ontvankelijk en overbrengend deel van zijn ruimtepak in contact is geweest met het gesteente, zodat het geluid via de voetzoelen van de ander is doorgedrongen. Want niet alleen een atmosfeer maar alle materiaal plant geluidsgolven voort. Als zodanig kunnen ook via materiaal bij niet te grote afstanden inderdaad geluiden op de maan worden gehoord, mits de vibratie van het geluid de materialen van de maan bereikt. Maar we moeten niet zitten op een terrein met te dikke stofflagen, dan is er demping. De andere persoon moet dan ook schoeisel aan hebben met bij voorkeur een metalen of op andere wijze resonerende zool waardoor het geluid aan zijn gebeente wordt doorgegeven en als een auditieve waarneming tot zijn bewustzijn doordringt.
- x Is het u bekend dat bij een der landingen op de maan een van de astronauten heeft uitgeroepen: "Wij zijn hier niet alleen!" Dat hij iets zag?
- Dat lijkt mij onwaarschijnlijk, anders zou het ons bekend zijn. Maar zo hij dit heeft uitgeroepen, dan zal dit waarschijnlijk zijn omdat hij een stuk rots heeft gezien dat kennelijk bewerkt was. Dat zal men later wel weer hebben weggepraat. Maar indien het u interesseert: Er is inderdaad op de maan een tijdlang een soort ruimtehaven geweest in grotten, de ingang via een krater. Deze is voor zover mij bekend twee jaar geleden volledig ontruimd. Maar als ze in die grotten zouden zijn geweest, dan zouden ze natuurlijk nog zien dat daar eens gewerkt is, dat dat allemaal niet natuurlijk is.
- x Komt dat misschien overeen met het feit dat een paar jaar geleden door astronauten een groen of een rood licht is waargenomen op de maan?
- Ik denk niet, dat dat door astronauten is waargenomen, maar door astronomen; dat is een klein verschil.
- x Kwam dat uit de ruimtehaven?
- Dat zou bij een destructie van een toegang tot de ruimtehaven wel gebeurd kunnen zijn. Men moest vooral dat deel van de maan, dat naar de aarde is toegewend, absoluut vrijmaken van alle kentekenen van de aanwezigheid van bewuste entiteiten en wezens. Niet alleen de mensheid is bang voor contacten, maar ook de ruimtevaarders. Velen van hen hebben het gevoel: als er contact komt, zullen we in die slangenkuil moeten afdalen. Dat is menselijk gezien misschien niet gerechtvaardigd. Maar ook de mens is bang voor dingen die vreemd zijn. Als zo'n ruimtevaarder zoveel tekenen van een agressieve mentaliteit ziet, dan is dat helemaal niet verwonderlijk. Vergeet u niet: uw televisieprogramma's b.v. bestaan voor rond 40% uit gewelddadigheid, voor ongeveer 45% uit geklets en gekweel en voor ongeveer 5 % uit informatieve programma's waarbij eveneens geweld nogal vaak op de voorgrond komt. Stel u nu zo'n ruimtevaarder voor: hij kijkt naar uw t.v. en wat ziet hij? Hij ziet Cannon enz. Er wordt vermoord, er wordt geslagen, auto's gaan in puin, dan komt er een Popeye-film met twee getekende figuren, ze ranselen elkaar af en zo gaat dat verder. Hij moet toch wel denken: dat zal de manier zijn waarop die mensen leven.
- x En komt dat bij die wezens dan niet voor?
- Deze vorm van geweld niet. Er zijn wel planeten waar andere vormen van geweld zijn. U moet één ding wel begrijpen: op de meeste planeten waar nog geweld bestaat, terwijl een hoge ontwikkeling is bereikt, heeft dat geweld een bepaalde rituele vorm gekregen waardoor het zeer sterk gebonden is aan persoonlijkheid plus wetten van openlijkheid; en juist dat ontbeert men op aarde kennelijk sterk, gezien uw t.v. programma's natuurlijk.

Afsluiting.

In onze discussie is de nadruk gevallen op allerhande nevenverschijnselen en op één belangrijk punt: het ego.

Wij moeten begrijpen dat wat wij bezieldheid noemen (het in zich dragen van een bijzondere energie die dan een niet zo gemakkelijk te benaderen kern van leven representeert), overal tegenwoordig is. Als we dit aanvaarden - ook al is het een bijna dogmatische of axiomatische stelling - dan wordt het begrijpelijker waarom er bepaalde bindende factoren tussen alle levende wezens kunnen bestaan. Daar waar wij namelijk de materiële waarden terzijde stellen en ons beroepen op de geestelijke waarden is een mate van overdrachtelijkheid, van onderling begrip, van communicatie denkbaar. Het zijn deze waarden, die in alle contact met buitenaardse persoonlijkheden een hoofdrol zullen spelen. Maar de mens moet wakker worden om dit te kunnen bereiken.

Het is kentekenend voor het bestaan op uw wereld dat betrekkelijk weinig mensen tot op heden deze kwaliteiten wisten te ontwikkelen. En als ze dit deden, dan werden ze vervolgd als heksen, tovenaars of gevreesd als representanten van goden. Nu komt er in de wereld een steeds grotere spanning - zij het van meer maatschappelijke aard - tot uiting. Daarin zal de ontwikkeling van wat u nog paranormale gaven noemt ongetwijfeld veel sneller voortgaan. Dat betekent dat op dit ruimteschip dat Aarde heet een ontwikkeling een aanvang neemt die kosmonauten reeds hebben doorgemaakt in ogenblikken van eenzaamheid tussen aarde en sterren.

Het betekent, dat het moment naderbij komt waarin meer bewuste contacten tussen ander leven in de ruimte en de mens mogelijk zal worden. Dat betekent ook, dat het ogenblik naderbij komt waarin de mens de ontvangen impulsen niet meer zal omzetten in zijn eigen stoffelijke taal alleen en zal trachten ze in overeenstemming te brengen met zijn menselijk beeld van leven en beschaving, maar in staat zal zijn de impulsen van ander leven en van andere beschavingen zonder een dergelijke verwrongen vertaling te aanvaarden. Dan eerst en niet eerder zal de aarde rijp zijn voor de ruimtevaart. Dan zullen er waarlijk kosmonauten en astronauten zijn. Want degenen die men nu zo noemt, hebben maar een paar vlooiensprongetjes gemaakt boven de bult die zijn aarde noemen.

Die tijd komt dichterbij. Het zal ongetwijfeld nog een eeuw, misschien wat langer duren voordat de mens de uiterste grenzen van zijn eigen zonnestelsel zal kunnen betreden en misschien overschrijden. Maar wanneer dat het geval is, zal de mensheid ook worden geconfronteerd met vele andere beschavingen, die er in de kosmos bestaan. In deze confrontatie zal hij niet alleen zijn technische bekwaamheid, zijn uithoudingsvermogen en moed moeten bewijzen, maar vooral ook zijn geestelijk vermogen tot aanvaarden, tot samenwerken, tot absorberen van nieuwe, misschien vreemde denkbeelden.

Mag ik daarom - en dat is misschien wel erg O.D.V.-achtig - eindigen met de opmerking, dat je de werkelijkheid van de kosmos pas kunt benaderen, indien je hebt geleerd te verdragen wat anders is dan je zelf bent.

:--:--: